

{Project Room} 2019

28/03—05/05/2019

Marta Krześlak

16/05—23/06/2019

Dom Mody Limanka

04/07—11/08/2019

Jan Moszumański-Kotwica**Obcowanie.
Studium ciśnień**

22/08—29/09/2019

Wiktoria Walendzik

10/10—17/11/2019

Horacy Muszyński

28/11/2019—05/01/2020

Róża Duda i Michał Soja

01/2020

Rozdanie nagród

{Project Room}

Cykl wystaw młodych polskich artystów. Wszystkie wystawy są przygotowywane specjalnie dla tej przestrzeni i mają charakter premierowy. Zaproszeni twórcy otrzymują jednakowy budżet i pomoc producencką ze strony Centrum Sztuki Współczesnej Zamek Ujazdowski. W styczniu 2020 roku międzynarodowe jury wybierze dwie wystawy i nagrodzi je I Nagrodą – 20 000 zł i II Nagrodą – 10 000 zł.

**Otwarcie wystawy
w Project Roomie**04/07/2019 19:00–22:00
wstęp wolny**Koncerty w Pracowni**04/07/2019 20:00–1:00
wstęp wolny

20:30–20:45 Hugo Esquinca, live act
20:45–21:15 Death Wind, live act
21:15–22:00 Elvin Brandhi, live act
22:00–23:30 DJ Pö, dj set
23:30–1:00 Hugo Esquinca b2b
Jan Moss dj set

Kurator

Arkadiusz Półtorak

Koordynatorka wystawy

Ewa Kozik

Kurator cyklu wystaw

Michał Grzegorzek

Koordynator cyklu wystaw

Kamil Kuskowski

Promocja i komunikacja

Justyna Gill-Mackiewicz
Magdalena Gorlas
Maria Nóżka
Agnieszka Tiutiunik
Arletta Wojtala

Koordynacja wydawnicza

Arletta Wojtala

Redakcja i korekta

Jan Kozbiel

Projekt graficzny

Tomasz Bersz

Podziękowania

Przemek Czepurko
Freya Edmondson
Hugo Esquinca
Morgiana Hz
Tobiasz Jędrak
Winnie Lado
Anna Moszumańska
Grzegorz Puget
Kinga Raab
Mojżesz Stawarz
Ewa Tatar
Anna Thor

Tekst
Arkadiusz
Półtorak

Inspirację dla wystawy *Obcowanie. Studium ciśnień* stanowiły noise'owe koncerty-performanse, które Jan Moszumański-Kotwica organizuje pod pseudonimem Death Wind, wraz z partnerami dobieranymi w zależności od lokalizacji i kulturowego czy instytucjonalnego kontekstu. Jednym z powracających motywów w noise'owej twórczości autora – jak wskazuje już jego alias (w wolnym tłumaczeniu: śmiertelny wicher) – jest wiatr. Niejednokrotnie w projektach Death Wind to właśnie ruch powietrza stawał się medium czy instrumentem. W zamyśle twórcy takie koncerty miały stanowić dla publiczności okazję do bezpośredniego spotkania z czynnikiem nieludzkim, a tym samym do osvajania się z radykalną obcością.

Chociaż warszawska wystawa czerpie z noise'owych projektów Moszumańskiego-Kotwicy, jej scenariusz nawiązuje raczej do opery – wiatr stanowi tu już nie tylko instrument, ale również solowy głos. Na jednej z projekcji obecnych na wystawie widoczna jest treść „libretta”, w którym wicher zwraca się do ludzi w oskarżycielskim tonie i apeluje, by nie urządzali świata, traktując go jako strefę poddaństwa i środek do celu. Spersonifikowany wiatr nawołuje, by spojrzeć na nowoczesność z geologicznej, planetarnej perspektywy, osadzonej w porządku dłuższego trwania niż cywilizacja; ostrzega też, że unowocześnianie świata może obrócić się przeciwko człowiekowi. Film wyświetlany w centralnym punkcie wystawy – na ekranie napiętym niczym żagiel – nawiązuje do tego ostrzeżenia. W ukazanych tam scenach ludzie zmagają się z niszczycielskim żywiołem, a ich próby przejścia kontroli nad naturą spełniają na niczym.

W trakcie przygotowań do wystawy Moszumański-Kotwica skorzystał ze sposobności, by rozwinąć krytyczną refleksję nad dwoma aspektami swojej praktyki. Pierwszym jest namysł nad kondycją globalnego środowiska, a także przemocą stojącą u podstaw nowoczesności. Drugim – przypisywanie kataraktycznego potencjału cielesnym, afektywnym doznaniom. Podobnie jak na koncertach Death Wind, na wystawie *Obcowanie. Studium ciśnień* widzowie mogą doznać ruchu powietrza na własnej skórze. Od koncertów odróżnia ją jednak wykorzystanie języka – spotkanie z obcym odbywa się tutaj nie tylko za pośrednictwem przedrozumowych doznań, ale również za pośrednictwem quasi-operowej arii. W charakterze didaskaliów w Project Roomie znajdują się nagrania z Tanzanii i Ugandy, gdzie Moszumański-Kotwica pracował nad dokumentem o scenie muzycznej Kampali. Próba uchwycenia tamtejszych wydarzeń w sposób atrakcyjny dla europejskiego odbiorcy skłoniła artystę do namysłu nad politycznością afektu – doświadczenie, które może wydawać się bezpośrednie i transgresywne uczestnikowi noise'owego obrzędu czy festiwalu muzyki we wschodniej Afryce, coraz trudniej wpisać bowiem w kontekst, który pozostaje wolny od nowoczesnego obiegu informacji i kapitału.

Jan Moszumański-Kotwica

(ur. 1990) posługuje się filmem, rzeźbą i dźwiękiem. Studiował sztuki piękne na akademiach w Krakowie, Oslo i Malmö. Interesuje się emocjonalnym i estetycznym krajobrazem współczesnych systemów ideologicznych (m. in. rolą wzniosłości w warunkowaniu społecznych potrzeb i jej ujęciem w pomnikach czy utowarowieniem doświadczenia strachu w dziewiętnastowiecznej literaturze grozy, czyli pokrewieństwem między mgłą a smogiem). W multisensorycznym „Sturm-und-Drunk new-romantic-black-noise-show” Death Wind rzuca wyzwanie romantycznemu ujęciu relacji między człowiekiem a naturą. Obecnie pracuje nad filmem *Nyege Nyege Tapes*, który dokumentuje ugandyjski festiwal muzyki elektronicznej Nyege Nyege w 50. rocznicę festiwalu w Woodstock. Okazjonalnie przyjmuje alias Jan Moss. Wybrane wystawy indywidualne: *Elementarz dla mieszkańców miast*, Kraków (2017), *Noplace*, Oslo (2017), *Hotel Pro Forma*, Kopenhaga (2016) i grupowe: *Ghetto Biennale*, Port-au-Prince (2018), *Kunstverein am Rosa Luxemburg Platz*, Berlin (2016), *Muzeum Sztuki Nowoczesnej*, Warszawa (2016), *Futura*, Praga (2015), *Galeria Narodowa*, Ułan Bator (2014).